Nr. 6 Poznań, dnia 7 lutego 1925 r. 1925

Dziennik Urzędowy Województwa Poznańskiego

Wiersz dwułamowy kosztuje 50 groszy. Cenę poszczególnych numerów oblicza się według arkuszy. Arkusz kosztuje 25 groszy.

Dział urzędowy.

81. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1924 r. o połączeniu obszaru dworskiego Kołdrąb z gminą wiejską tejże nazwy w powiecie żnińskim.

Na mocy § 2 p. 3 pruskiej ordynacji wiejskiej dla siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zbiór ustaw pruskich str. 233), oraz na zasadzie art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511) postanawia się, co następuje:

§ 1. Obszar dworski Kołdrąb znosi się, a terytorjum jego łączy się z gminą wiejską Kołdrąb.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski.*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski.*

82. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1924 r. o połączeniu gmin wiejskich: Wiśniewko i Brzóski powiatu szubińskiego w jedną gminę wiejską pod nazwą Brzóski.

Na mocy § 2 p. 3 pruskiej ordynacji wiejskiej dla siedmiu wschodnich prowincyj z dnia 3 lipca 1891 r. (Zb. Ust. Prusk., str. 233) oraz na mocy art. 14 ustawy z dnia 23 czerwca 1921 r. o wprowadzeniu dekretów, ustaw sejmowych i rozporządzeń Rządu oraz o dalszem uzgodnieniu ustawodawstwa na obszarze b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 511) postanawia się co następuje:

§ 1. Gminy wiejskie „Wiśniewko" i „Brzózki" powiatu szubińskiego łączy się w jedną samoistną gminę wiejską pod nazwą „Brzózki".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski.*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski.*

83. Rozporządzenie policyjne dot. przemysłowego i handlowego obrotu środkami spożywczemi.

Na zasadzie §§ 137 i 139 ustawy o ogólnym zarządzie krajowym z dnia 30 lipca 1883 r. (Zbiór ustaw str. 195) i §§ 6, 12 i 15 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zbiór ustaw str. 265), zarządza się za zgodą Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, celem uregulowania przemysłowego i handlowego obrotu środkami spożywczemi na terenie Województwa Poznańskiego, co następuje:

A. Lokale.

§ 1. Ubikacje, w których się przechowuje, przygotowuje i wystawia na sprzedaż artykuły spożywcze, muszą być — o ile celowe obchodzenie się z wymienionemi artykułami nie stoi temu na przeszkodzie — suche i przewiewne, oraz wolne od robactwa, myszy i szczurów.

Ubikacje te należy utrzymywać w dobrym stanie pod względem budowlanym, czysto i zdala od nieprzyjemnych zapachów. Winny one służyć jedynie właściwemu celowi danego procederu, nie wolno ich używać jako pokoi mieszkalnych lub sypialnych, jak niemniej nie mogą one pozostawać w bezpośredniem połączeniu ze stajniami i ustępami, jakoteż ubikacjami, w których się wyrabia lub przechowuje przedmioty ze wstrętnym zapachem. Drzwi łącznikowe między niemi a sąsiedniemi ubikacjami mieszkalnemi i sypialnemi winny być wciąż zamknięte.

W powyżej wymienionych ubikacjach nie wolno przechowywać przedmiotów, nie wchodzących w zakres danego procederu, w szczególności łóżek, garderoby, bielizny i rupieci. Również nie należy w ubikacjach, w których się przygotowuje i sprzedaje artykuły spożywcze, tolerować psów i kotów. Wyjątek stanowią gospody i wyszynki, przeznaczone dla ruchu publiczności.

W każdym lokalu sprzedaży artykułów spożywczych należy na miejscu widocznem wywiesić plakaty z następującym napisem: a) „Zabieranie psów do składów spożywczych jest policyjnie wzbronione", b) „Dotykanie towarów spożywczych przez publiczność jest policyjnie wzbronione".

§ 2. Lokale, które służą do sprzedaży lub też wystawienia na sprzedaż wszelkiego rodzaju wyrobów mięsnych, jakoteż takich artykułów spożywczych, które nadają się do konsumpcji bez specjalnego, uprzedniego oczyszczenia ich i przyrządzenia, muszą mieć podłogę nieprzepuszczalną z flisów, cementu, linoleum itd. i muszą być dostępne dla powietrza i światła z zewnątrz. Same lokale jako takie oraz urządzenia i przedmioty, służące do wystawienia towarów, muszą być tak skonstruowane, by można je łatwo oczyszczać. Celem zapobieżenia wytwarzania się kurzu, należy podłogę przed zamiataniem skropić czystą wodą. W lokalu winna się znajdować spluwaczka z odkażającym płynem, którą należy codziennie czyścić.

§ 3. W ubikacjach, służących do przyrządzania, przechowywania lub wystawiania na sprzedaż środków żywnościowych, nie wolno przechowywać zepsutych artykułów żywnościowych, ani też artykułów ostro woniejących jak nafta, pokosty, smary itp.

B. Sprzęty itd.

§ 4. Wszelkie sprzęty, zbiorniki, osłony i podstawki, przeznaczone do przygotowywania, opakowywania, przechowywania i przesyłki, jakoteż do podawania artykułów żywnościowych publiczności, winny być utrzymywane w dobrym i czystym stanie. Nie wolno używać papieru zapisanego lub drukowanego jako opakowania wzgl. podkładkę do artykułów spożywczych, które bez jakiegokolwiekbądź dalszego oczyszczenia wzgl. przyprawienia będą podawane publiczności do natychmiastowego spożycia.

Wagi muszą być tak ustawione, ażeby kupujący mógł dokładnie obserwować proces odważania towarów. Rzucanie towarów wzgl. odważników na wagę lub też naciskanie wagi ręką jest wzbronione.

Wolno wiszące wagi muszą być tak ustawione wzgl. zawieszone, ażeby szalki wag znajdowały się conajmniej 10 cmtr. nad stołem wzgl. podłogą.

C. Obchodzenie się z środkami żywnościowemi.

§ 5. Artykuły spożywcze, wystawione wzgl. zaoffiarowane na sprzedaż, winno się, aż do chwili oddania ich publiczności, chronić przed szkodliwemi dla zdrowia i budzącemi wstręt zanieczyszczeniami przez psy i inne zwierzęta.

Również należy je chronić przed dostępem much i innych owadów i w tym celu przechowywać bądź to pod nakryciem (smalec, marmelada, owoce, masło, sery itp.) bądź też w gablotkach lub szufladach i szafach (cukierki). Wyroby mięsne, pieczywo i ciastka powinny być zabezpieczone przed dotykaniem przez publiczność za pomocą odgrodzenia szkłem lub kratą.

Artykuły spożywcze nie mogą być składane bezpośrednio na podłogę. W braku odpowiednich regałów, należy je podówczas złożyć na nieprzemakalne podkładki. Owoce, sprzeda-

wane na ulicach w kioskach i straganach, należy przechowywać w koszach nakrytych i beczkach (solówkach) zamkniętych, zaś wystawione na widok mogą być tylko w skrzynkach oszklonych (gablotkach) dla ochrony przed kurzem, owadami i dotykaniem ze strony kupujących.

§ 6. Dziczyznę, drób i ryby wolno, o ile to według obowiązujących lokalnych przepisów policyjnych w odniesieniu do ulic wogóle jest dozwolonem — wystawiać wzgl. wywieszać na widok publiczny na zewnątrz domu w stronę ulicy tylko pod tym warunkiem, że nie wywołuje to obrzydzenia.

§ 7. Bite zwierzęta i surowe mięso wolno przewozić ulicami i przez publiczne place jedynie zakryte czystem, nadającem się do prania płótnem. Używane do przewożenia wozy i inne naczynia winny być wewnątrz wybite cynową blachą oraz utrzymywane zawsze w czystym stanie. Tak samo w czasie przenoszenia bitych zwierząt i surowego mięsa należy unikać bezpośredniego zetknięcia się tych artykułów z włosami, szyją oraz ubraniem noszącego, a to zapomocą czystych, nadających się do prania okryć (zarzutki, bluzy i fartuchy).

Małych wózków ręcznych wolno używać tylko pod warunkiem, że są szczelnie zbudowane i nakryte szczelnem wiekiem.

Pieczywo należy roznosić w czystych nakrytych koszach.

Wózków dziecięcych, których się jeszcze używa do wożenia dzieci, nie wolno używać do transportu owocu, warzywa itp. O ile się takowe jednakowoż do wspomnianych celów używa, należy towar wkładać na czystą podkładkę (papier) a owoc tylko w kosze. Nie wolno również transportować równocześnie żywych zwierząt z artykułami spożywczemi.

§ 8. Wszelkie środki spożycia, które ze względu na ich rodzaj i właściwość łatwo ulegają zanieczyszczeniu, muszą być odważone i opakowane w czysty, niezapisany i nieużywany papier. Dopuszczalny jednakże jest na zewnętrznej stronie opakowania druk z podaniem firmy i innych, mających za cel reklamę, okoliczności.

Produkta silnie woniejące jak nafta, niektóre korzenie, śledzie, mydło itp. powinny być oddzielnie przechowywane, a w każdym razie w ten sposób, ażeby woń ich innym produktom spożywczym udzielić się nie mogła. Mąki, cukierków, daktyli i wogóle wilgotnych lub wilgoć chłonących środków spożywczych nie wolno nabierać ręką ani też kłaść bezpośrednio na szalki wagowe. Produkta tego rodzaju, o ile nie są opakowane, jak również potrawy bufetowe w jadłodajniach, winny być przykryte siatką, gazą lub szkłem, ażeby w ten sposób zabezpieczyć je od pyłu i owadów.

D. Przepisy odnoszące się do personelu zatrudnionego w obrocie artykułami spożywczemi.

§ 9. Niezależnie od przepisów, mających na celu zwalczanie chorób przenośnych, nie wolno zatrudniać w obrocie z artykułami żywnościowemi osób dotkniętych chorobami skórnemi, a w szczególności wyrzutami ciekącemi wzgl. ropiejącemi, lub też otwartemi ranami na odsłoniętych częściach ciała.

Z handlu artykułami spożywczemi są wykluczeni tandeciarze, rakarze, chwytacze psów i osoby, które się zajmują pielęgnacją chorych wzgl. są zatrudnione w zakładach pogrzebowych itp.

§ 10. Osobom, zajętym przygotowaniem, sprzedażą albo wystawianiem na sprzedaż artykułów spożywczych, wbronione jest w czasie ich czynności palenie tytoniu oraz zażywanie i żucie tabaki.

Osoby te winny się też utrzymywać szczególnie czysto. Właściciel przedsiębiorstwa winien dbać o odpowiednie naczynia do mycia rąk, ręczniki i białe fartuchy.

Osoby, zatrudnione przy sprzedaży mięsa i wyrobów mięsnych, muszą nosić czysty, biały fartuch.

§ 11. Osoby, które są w styczności z choremi na przenośne choroby, winny przed rozpoczęciem wyżej wymienionych czynności zamienić swe ubranie i ręce jaknajstaranniej umyć czystą wodą i mydłem.

Wypadki zachorowania między członkami rodziny i domownikami właściciela przedsiębiorstwa na żarnicę, płonicę , błonicę, biegunkę, przenośne zapalenie opon mózgo-rdzeniowych, dur brzuszny, dur plamisty, dur powrotny, ospę, cholerę, muszą być przez niego doniesione miejscowej władzy policyjnej w przeciągu 12-stu godzin. W wypadkach nagłego niebezpieczeństwa władza policyjna na zasadzie badania i orzeczenia lekarza powiatowego ma prawo zarządzić na pewien oznaczony czas zamknięcie przedsiębiorstwa.

E. Przepisy dla publiczności.

§ 12. Do lokali, przeznaczonych do sprzedaży środków spożywczych, nie wolno wprowadzać psów i innych zwierząt.

§ 13. Dotykanie przez kupujących wyłożonych na sprzedaż owoców, pieczywa, wyrobów mięsnych oraz innych przygotowanych do kon-

sumpcji artykułów żywnościowych jest wzbronione i ze strony sprzedających niedopuszczalne. Zakazuje się również nagniatania karpi celem stwierdzenia ikry, oraz zdejmowania łusek jak i skóry ze żywych ryb. Żywe ryby należy aż do ich sprzedaży trzymać w wodzie.

§ 14. Pobieranie próbek, celem stwierdzenia jakości artykułów żywnościowych przez kupujących, dopuszczalne jest li tylko za pomocą czystych szklanek, noży i widelcy lub łyżek, które należy dokładnie oczyścić po każdorazowem użyciu. Dopuszczalne jest także posługiwanie się poprzednio do żadnych innych celów nieużywanemi czystemi przyrządami drewnianemi, które należy zniszczyć po jednorazowem użyciu.

F. Odpowiedzialność.

§ 15. Za wykonanie powyższych przepisów odpowiedzialnym jest w myśl § 151 ust. 1 ordynacji procederowej, o ile nie wchodzą w rachubę wyłącznie inne osoby, zarówno uprawiający proceder, jako też osoby przez niego lub jego zastępcę upełnomocnione.

G. Upoważnienie policji.

§ 16. Oprócz obrotu środków żywnościowych po myśli ustawy z dnia 14 maja 1879 r. (Dz. Ust. Rzeszy r. 1879 str. 145 i nast.) podlega również policyjnemu dozorowi przygotowywanie, przechowywanie, wymierzanie i odważanie, jakoteż przewożenia tych artykułów, a temsamem i wszelkie ubikacje, urządzenia i narzędzia, które służą do przygotowywania, przechowywania, wymierzania i odważania oraz do przewożenia tychże artykułów.

Urzędnicy, policyjni rzeczoznawcy, upoważnieni przez organa policyjne i administracyjno-sanitarne, oraz organa Państwowych Zakładów Badania Żywności, mają prawo wstępu do wszelkich, według ustępu I w rachubę wchodzących ubikacyj w godzinach zajęć przyjętych miejscowym zwyczajem. Jeżeli natomiast wykonuje się proceder również poza godzinami normalnemi, jak np. w piekarniach, w takim wypadku wyżej wymienieni i w tym czasie mają prawo wstępu do tychże ubikacyj. Właściciele tych ubikacyj są zobowiązani zezwolić na wstęp do nich, na wzięcie próbki celem stwierdzenia jakości artykułów spożywczych, oraz na przeprowadzenie rewizji.

H. Kary.

§ 17. Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia policyjnego podlegają, o ile w myśl ogólnych przepisów karnych nie jest przewidziana ciężka kara, grzywnie do wysokości 30 zł, w miejsce której, w razie niemożności zapłaty, wstępuje odpowiedni areszt.

J. Przepisy wykonawcze.

§ 18. Przepisy, które się sprzeciwiają niniejszemu rozporządzeniu policyjnemu, a w szczególności rozporządzeniom policyjnym z dnia 8 lutego 1894 r. (Wojewódzki Dziennik Urzędowy str. 46) i z 29 sierpnia 1894 r. (Wojew. Dz. Urz. str. 332), znosi się.

Nienaruszone pozostają przepisy rozporządzenia policyjnego Wojewody z dnia 18 grudnia 1919 r. (Dz. Urz. Wojew. rok 22, poz. 289), dotyczące urządzenia i uruchomienia piekarń i rozporządzenie z dnia 4 lipca 1891 r. (Dz. Urz. Wojew. str. 246), dotyczące uboju koni, osłów i osłomułów, jako i sprzedaży mięsa z tychże.

Również nienaruszone pozostają rozporządzenia policyjne z dnia 5 marca i 13 czerwca 1885 r. (Dz. Urz. Wojew. str. 64 i 163), dotyczące nadymania mięsa, jako i dalej idące przepisy miejscowych ordynacyj targowych i rozporządzeń policyjnych o regulacji ruchu targowego.

§ 19. Niniejsze rozporządzenie policyjne wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poznań, dnia 27 stycznia 1925 r.

L. dz. 290/25. VI. Wojewoda: *Bniński.*

84. Rozporządzenie tyczące zarządzeń weterynaryjno - policyjnych z powodu zarazy pryszczycy.

Celem stłumienia pryszczycy u zwierząt racicowych w Województwie Poznańskiem, uchylam tut. rozp. z dnia 28 kwietnia 1924 r. L. dz. 2724/24 I, a zarządzam na zasadzie §§ 16 do 30 niem. ustawy o chorobach zaraźliwych zwierząt domowych z dnia 26 czerwca 1909 r. (Dz. U. Pr. str. 510 (i §§ 161 i 165 przepisów wykonawczych Rady Związkowej Rzeszy Niemieckiej do powołanej ustawy z dnia 7 grudnia 1911 r. (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 4), tudzież postanowień wykonawczych Min. Rol., Domen i Lasów z dnia 1 maja 1912 r. (Dz. Urz. 105) i reskr. Min. Rol. i Dóbr Państw. z 30 lipca 1923 r. L. dz. 2971/W. II co następuje:

Ustanawiam obwody obserwacyjne z powodu pryszczycy z mocą brzmienia § 161—169 powołanych przepisów, a mianowicie:

A. Obwód ściślejszy.

Do tego obwodu, utworzonego przez odnośnego p. Starostę w porozumieniu z właściwym p. powiat. lekarzem weterynaryjnym, zostaną z mocą brzmienia § 161—165 powołanych prze-

pisów wcielone miejscowości, w których wybuchła pryszczyca.

§ 1.

Z tego obwodu ściślejszego nie wolno wyprowadzać (wywozić, wypędzać, wynosić) żadnego zwierzęcia racicowego, tudzież nie wolno wprowadzać jak i przepędzać przez ten obwód luzem lub też w zaprzęgu zwierząt racicowych. Przy głównych wchodach do miejscowości, objętych tym obwodem, winny być umieszczone na widocznem miejscu tablice z wyraźnym napisem, nie ulegającym zatarciu: „Pryszczyca! Miejscowość zamknięta. Wprowadzanie, przepęd i przejazd zaprzągniętemi zwierzętami racicznemi wzbroniony!" Przy głównym zaś wchodzie winny być podobne tablice o wyraźnym napisie: „Pryszczyca!" Zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy, trzoda chlewna) w tym obwodzie podlegają zamknięciu w oborach. Wypęd zwierząt racicowych na pastwiska jest wzbroniony, a znajdujące się już na pastwisku, winny być natychmiast spędzone do stajen i tam trzymane. Zwierzęta kopytowe zagród zapowietrzonych mogą być używane poza zagrodą miejscowości zapowietrzonej, o ile umieszczone są w oddzielnej stajni i przed opuszczeniem zagrody zostaną każdorazowo kopyta dostatecznie oczyszczone i odkażone. Drób zagród zapowietrzonych winien być izolowany w ten sposób, aby nie mógł opuścić podwórza zagrody, to samo dotyczy i gołębi. Wpęd obcych zwierząt racicowych do zagrody zapowietrzonej jest wzbroniony. Psy w obwodzie ściślejszym winny być związane lub prowadzone na smyczy.

§ 2.

Wchody do zagród zapowietrzonych obór ze zwierzętami racicowemi, miejsca przed drzwiami obór i wiodące do obór ścieżki, drogi, odpływ gnojówki i nawóz winny być przynajmniej raz dziennie polane wodą wapienną lub wysypane sproszkowanem wapnem, a podwórze zwłaszcza okalające oborę zapowietrzoną, trzymane w czystości i porządku, uniemożliwiającym rozwlekanie zarazy. Drogi prywatne, prowadzące od głównej szosy do zapowietrzonych zagród, zamyka się dla wszelkiego ruchu publicznego.

§ 3.

Wstęp do obór i ubikacyj, zajętych przez zwierzęta chore, względnie podejrzane, rzeźnikom, handlarzom, kastratorom oraz osobom, zajmującym się procederem domokrążnym itp., jest surowo wzbroniony, dozwolony jest natomiast właścicielowi lub jego zastępcy, lekarzowi weterynaryjnemu oraz osobom, którym właściciel zlecił doglądanie i pielęgnowanie zwierząt. Osoby, które były zajęte w stajni zapowietrzonej lub przy chorych lub podejrzanych zwierzętach, mogą opuścić zagrodę zapowietrzoną jedynie po każdorazowem dokładnem oczyszczeniu i odkażeniu rąk, jak wogóle tych części ciała, któremi stykały się ze zwierzętami choremi lub podejrzanemi, odzieży i obuwia. Nie wolno zatrudniać do obsługi zwierząt racicowych w zapowietrzonej zagrodzie tych osób, które mają styczność z obcemi zwierzętami racicowemi. Przedsiębiorstwa zagród zapowietrzonych, które odwiedza większa ilość osób, winny być zamknięte aż do wygaśnięcia choroby, przeprowadzenia dokładnej dezynfekcji i uznania jej za dostępną przez urzędowego lekarza weterynaryjnego i upłynięcia przepisanego okresu obserwacyjnego.

§ 4.

Wszelkie przyrządy stajenne, które miały styczność ze zwierzętami choremi, podejrzanemi, lub ich produktami lub odchodami, przed użyciem poza zagrodą zapowietrzoną winny być oczyszczone i odkażone.

§ 5.

W miejscowościach zapowietrzonych, w obwodzie ściślejszym, tudzież w promieniu 15 kilometrów od tych miejscowości, zabrania się odbywania targów, jarmarków, wystaw, pokazów lub licencjonowania, jak też wogóle spędów zwierząt racicowych.

§ 6.

Zużytkowanie i sprzedawanie w stanie surowym mleka, jego przetworów surowych, pochodzących od zwierząt z zagród, objętych obwodem ściślejszym, jest zabronione. Mleko takie winno być przegotowane, t. zn. ogrzane do kilkakrotnego zagotowania, lub przynajmniej pozostawać pod działaniem temperatury 70° C. przez 30 minut lub 85° przez 1 min. Właściwy Starosta jedynie w wyjątkowych wypadkach, po dokładnem zbadaniu miejscowych warunków, za zgodą powiatowego lekarza weterynaryjnego, może zezwolić na wyjątki, jak odprowadzenie mleka do mleczarni, w której zapewnione jest dostateczne ogrzanie wszystkiego mleka i jego odpadków, tak wydawanego z mleczarni dla ludzi, dla gospodarstw, na których znajdują się zwierzęta racicowe, jakoteż zużytkowania przez żywy inwentarz racicowy, stanowiący własność mleczarni. Miejsca zajazdu wozów przed mleczarnie, rampy itp., służące do wyładowywania konew z mlekiem, winny być codziennie oczyszczone i zlane mlekiem wapna. Konwie od mleka należy przed wydaniem

z mleczarni odkażać 3% roztworem wody, poczem wypłukać wrzącą wodą, lub też odkażone parą wodną, doprowadzaną pod odpowiedniem ciśnieniem.

§ 7.

Nawóz usuwany z obór zapowietrzonych winien być zbierany osobno w obrębie podwórza zagrody i polany grubą warstwą mleka wapiennego, świeżo sporządzonego. Gnojówka i nawóz zwierząt przeżuwających i świń zagród zapowietrzonych może być wywieziony z zagrody tylko za zezwoleniem policyjnem po porozumieniu się z urzędowym lekarzem weterynaryjnym pod warunkami, jakie on przepisze, i to gnojówka w odpowiednich zbiornikach, a gnój na dobrze uszczelnionym wozie z tem, że zostanie zaraz przybrany, użyta zaś droga publiczna, której wolno używać tylko w wypadkach konieczności, zlana wapnem.

§ 8.

Paszy objętościowej, ściółki, wytworów surowych produktów pochodzenia zwierząt racicowych nie wolno wywozić z zagrody zapowietrzonej, jak tylko za zezwoleniem władzy policyjnej pod warunkami, jakie ta przepisze po porozumieniu się z dotyczącym urzędowym lekarzem weterynaryjnym.

Wełnę owiec wolno wywieść jedynie tylko w workach gęsto utkanych i szczelnie zawiązanych (zaszytych). Wszelkie części padliny zwierząt racicowych z wyjątkiem rogów i skóry winny być przy zachowaniu jak największej ostrożności, uniemożliwiającej rozwleczenie zarazy, oddane do unieszkodliwienia w sposób przepisany. (§ 9 zd. ostatn.).

§ 9.

Poddanie ubojowi zwierząt racicowych zagrody zapowietrzonej, w razie koniecznej potrzeby, może odbywać się tylko w tejże zagrodzie zapowietrzonej i przy zachowaniu środków ostrożności uniemożliwiających rozwleczenie zarazy. Skóry i rogi zwierząt racicowych padłych, zabitych, chorych i podejrzanych wolno wywozić z zagrody zapowietrzonej tylko w stanie zupełnie wysuszonym lub po uprzedniem dokładnem zdezynfekowaniu ich według wskazówek pow. lekarza weter.

B. Obwód obserwacyjny dalszy.

Do tego obwodu, utworzonego przez odnośnego p. Starostę w porozumieniu z właściwym p. pow. lekarzem weterynaryjnym, wcielone zostaną miejscowości, położone wokoło obwodu izolacyjnego.

§ 10.

Przepędzanie, przeprowadzanie zwierząt racicowych luzem lub w zaprzęgu w tym obwodzie dalszym jest wzbronione.

§ 11.

Wywóz (wprowadzenie, wyniesienie) zwierząt racicowych z tego obwodu dla celów użytkowych, hodowlanych, uzależniam od każdorazowego mego zezwolenia i pod warunkami, które przepiszę. W tym celu, zanim się przedsięweźmie jakiekolwiek kroki, uprzednio należy uzyskać moje zezwolenie. Dla zwierząt racicowych, należących do różnych zagród tego obwodu, nie wolno używać wspólnych pastwisk, wodopojów, wód do pławienia lub przepędów głównemi ulicami.

§ 12.

Zwierzęta racicowe zagród niezapowietrzonych, a należące do obwodu ściślejszego, oraz zwierzęta racicowe, należące do dalszego obwodu obserwacyjnego, muszą być stale trzymane w oborach. Wyprowadzenie na natychmiastowy ubój ze ściślejszego obwodu obserwacyjnego dozwolone jest wyłącznie tylko do rzeźni, położonej w tejże zapowietrzonej miejscowości, a z dalszego obwodu obserwacyjnego do najbliżej położonej rzeźni oraz na targ rzeźny do Poznania po uprzedniem zbadaniu i wystawieniu zaświadczenia zdrowotności przez urzędowego lekarza weterynaryjnego, przed wyprowadzeniem do dalszego obwodu obserwacyjnego z ważnością 48 godzin, z któregoby wynikało, że tak zwierzęta, mające być wyprowadzone, jak i wszystkie zwierzęta racicowe tej zagrody zbadane zostały i uznane za wolne od objawów chorób zaraźliwych, oraz że mają zezwolenie miejscowej władzy policyjnej.

Wywóz zwierząt racicowych może nastąpić tylko wtedy, gdy przed wyprowadzeniem z obory racice będą dokładnie oczyszczone z nawozu i odkażone mlekiem wapiennem, a zwierzęta racicowe wywożone koleją muszą być wprost dowiezione na wozach bez styczności z innem bydłem do najbliższej stacji kolejowej, z przeznaczeniem do jednej z rzeźni publicznych Państwa Polskiego, posiadającej bezpośrednie połączenie z torem kolejowym. Do tego jednak konieczne jest prócz wyż wspomnianego zaświadczenia zdrowotności, wystawionego przez urzędowego lekarza weterynaryjnego względnie lekarza weterynaryjnego, upoważnionego przez p. Wojewodę do wykonywania urzędowych czynności, jeszcze każdorazowe pisemne zezwolenie Wojewody Poznańskiego, o ile dotyczy ściślejszego obwodu,obserwacyjnego, a każdora-

zowe zaś pisemne zezwolenie miejscowej władzy policyjnej, o ile dotyczy dalszego obwodu obserwacyjnego, które winien interwenjujący lekarz weterynaryjny zawsze dołączyć do listu przewozowego. Przed załadowaniem jednak zwierząt winien interwenjujący lekarz weterynaryjny powiadomić:

1. zarząd stacji kolejowej załadowawczej o posiadanem zezwoleniu Wojewody na załadowanie zwierząt oraz o potrzebie nalepienia na wagonach kolejowych dotyczących zwierząt kartek o czytelnym napisie: „Zwierzęta podejrzane o pryszczycę". Podobną uwagę winien umieścić na listach przewozowych;
2. o dniu odejścia transportu zwierząt, i to telegraficznie na koszt strony, miejscową władzę policyjną miejsca przeznaczenia tego transportu, podając numer wagonu kolejowego.

Wyładowywanie lub przeładowywanie zwierząt wśród drogi jest wzbronione, chyba, że jest to nieodzownem, by te zwierzęta osiągnęły miejsce swego przeznaczenia. Podczas ładowania tych zwierząt inne zwierzęta racicowe nie mogą się równocześnie znajdować na ładowni. Po załadowaniu ładownia winna być dokładnie odczyszczona i zdezynfekowana.

§ 13.

Na całym obszarze Województwa Poznańskiego wolno załadować i wyładować zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy i świnie) na kolejach żelaznych tylko za każdorazowem indywidualnem zbadaniu wysyłanych zwierząt przez odnośnego państwowego lekarza weterynaryjnego i wystawieniem świadectwa zdrowotności na koszt strony.

§ 14.

Przekroczenia przepisów tego rozporządzenia, które nabiera mocy obowiązującej z chwilą ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Poznańskiego, będą karane po myśli „działu III" przepisy karne, powołanej na wstępie ustawy niemieckiej.

Poznań, dnia 3 stycznia 1925 r.

L. dz. 9111/25. I. Wojewoda: *Bniński*.

85. Wobec wejścia w życie z dniem 1 stycznia 1925 r. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30-go grudnia 1924 r. w sprawie zmiany granic niektórych powiatów Województwa Poznańskiego (Dz. Ust. Nr. 117, poz. 1044) oraz zarządzeń wykonawczych M. S. W. z 17 stycznia 1925 r. Nr. Dz. 80, podaję do publicznej wiadomości, iż z dniem 1 lutego 1925 r. zniesione zostały dotychczasowe powiaty: zachodnio - poznański i wschodnio - poznański, a na ich miejsce został utworzony powiat poznański, przy równoczesnem wcieleniu do niego z powiatu śremskiego: Puszczykowa, Puszczykowa Starego i Puszczykówka.

Poznań, dnia 29 stycznia 1925 r.

L. dz. 2973/25. I. Wojewoda: *Bniński*.

86. Na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych z dnia 12 listopada 1924 r. L. II/3806 oraz przysięgi, złożonej dnia 29 stycznia 1925 r., p. inż. Wincenty Barczewski, autoryzowany geometra cywilny ze Lwowa, uzyskał upoważnienie do wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego na obszarze Województwa Poznańskiego i Pomorskiego.

Poznań, dnia 29 stycznia 1925 r.

L. dz. 347/25. W. M. Wojewoda: *Bniński*.

87. W miejsce p. Filipczaka, b. burmistrza w Zdunach, zamianowałem p. Czesława Surmacewicza, burmistrza w Zdunach, urzędnikiem Stanu Cywilnego na obwód Zduny w powiecie krotoszyńskim.

Poznań, dnia 19 stycznia 1925 r.

L. dz. 27337/24. I. Wojewoda Poznański.

88. W miejsce p. Sczanieckiego, sołtysa w Stobnicy zamianowałem p. Alojzego Kamieniarza, nauczyciela w Kiszewie, urzędnikiem Stanu Cywilnego, a p. Gustawa Prangego, sołtysa w Kiszewie, I zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Stobnicy w powiecie obornickim.

Poznań, dnia 21 stycznia 1925 r.

L. dz. 1520/25. I. Wojewoda Poznański.

89. W dniu 11 lutego 1925 r. o godzinie 12 w południe w gmachu Województwa w Poznaniu przy ul. Gołębiej nr. 1 odbędzie się sprzedaż publiczna samochodu P. Z. 10052.

Opis samochodu.

Samochód 6-cio osobowy marki N A G siła 8/24 K. M., koloru czarnego, kryty, Nr. silnika 10224, Nr. podwozia 9683 cztero - cylindrowy, średnica cylindrów 76 mm., skok tłoku 120 mm, system zapału Bosch, gaśnika Pallas.

Na godzinę przed licytacją wyżej opisany samochód mogą zainteresowane osoby obejrzeć na miejscu licytacji.

Warunki licytacji przejrzeć można w gmachu Województwa, pokój 138 od godziny 11 do 1 w poł.

Poznań, dnia 23 stycznia 1925 r.

Wojewoda Poznański.

L. dz. 6039/25. VIII. B. D.

90. Zmiana statutu Spółki Odwodnienia Słowikowo - Skubarczewo w powiecie mogileńskim z dnia 18 grudnia 1905.

1. Nazwę spółki skreśla się i nadaje następujące brzmienie: „Statut Spółki Odwodnienia Słowikowo-Skubarczewo w powiecie mogileńskim".

2. W § 1 wymienioną nazwę miejscowości „Schlowitz" zmienia się na „Słowikowo".

3. § 2 brzmi w polskiem tłumaczeniu: „Spółka nazywa się Spółka Odwodnienia „Słowikowo-Skubarczewo", siedzibą jej jest Słowikowo.

4. w § 14 w ustępie g wymienione „30 marek" zmienia się na „30 złotych".

Mogilno, dnia 26 stycznia 1925 r.

L. dz. 244/25. 4. Starosta.

91. Na zasadzie § 2 punkt 4 ordynacji wiejskiej z dnia 3 lipca 1891 r. oraz za zgodą właścicieli interesowanych, uchwalił Wydział Powiatowy na posiedzeniu dnia 19 grudnia 1924 odłączyć folwark Koźle wzgl. poniżej podane parcele od obszaru dworskiego Otorowo i przyłączyć je do gminy wiejskiej Koźle.

Podług matrykuły katastralnej należą następujące parcele do folwarku Koźle i tenże do obszaru dworskiego Otorowo.

Nr. matrykuły 84, księga gruntowa tom VI, str. 1 Nr. karty, parceli:

III. 1, 2, 3,

VI. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19. 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27. 28, 29, 30, 31, 32,

VII. 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 44/24, 45/25, w łącznej wielkości 162.74.45 ha; czysty dochód 461.72 talarów.

Decyzja Wydziału Powiatowego, wydana w tej sprawie z dnia 30 grudnia 1924 r., doręczona stronom interesowanym na dniu 5 wzgl. 8 stycznia 1925 r., uzyskała prawomocność na dniu 23 stycznia 1925 r.

Szamotuły, dnia 24 stycznia 1925 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego.

L. dz. 2291/24 W. P.

Dział nieurzędowy.

92. Ministerstwo Skarbu (Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń) podaje do wiadomości, że Wschodnio-Niemieckie Towarzystwo Wzajemnych Ubezpieczeń od gradobicia we Wrocławiu (Ostdeutscher Hagelversicherungs-Verband auf Gegenseitigkeit in Breslau), Generalna Reprezentacja w Bydgoszczy, ul. Gdańska 134, działające na obszarze b. dzielnicy pruskiej, rezygnuje z dalszej działalności akwizycyjnej na wspomnianym obszarze. Osoby, mające do Towarzystwa pretensje z tytułu umowy ubezpieczenia, winny zawiadomić o tem Ministerstwo do dnia 31 maja 1925 roku.

Warszawa, dnia 9 stycznia 1925 r.

Ministerstwo Skarbu.

Państwowy Urząd Kontroli Ubezp.

L. dz. 3926/U. U.

Ogłoszenia.

93. Skradziono legitymację służbową, wydaną przez Komendę Główną Policji Państwowej za Nr. 344 c na imię pom. sekretarza Komendy Okręgu XI Policji Państwowej w Poznaniu, Tadeusza Zwolińskiego.

Tłoczono w Drukarni Państwowej w Poznaniu, ulica Towarowa 23.